RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 219.246 van 8 mei 2012
in de zaak A. 200.016/XIV-33.077

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Renaat Van De Sijpe
kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
Driekoningenstraat 140
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 30 april 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 58.901 van 30 maart 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7023 van 6 juni 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 maart 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Renaat Van De Sijpe, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker dient op 26 augustus 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 13 december 2010 niet-ontvankelijk.

Op 18 januari 2011 stelt de verzoeker tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 30 maart 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet op. Hij citeert de punten 3.7 tot en met 3.9 van het bestreden arrest en voert het volgende aan:

> "(…)
> 1.1 Het wordt algemeen aanvaard dat iedere beslissing van de overheid in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid dient te worden genomen.
> Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing.
> Volgens artikel 10 en 11 van de Grondwet dienen bovendien personen in gelijke situaties op gelijke wijze behandeld te worden. Natuurlijk gelden deze artikels ook voor en tussen vreemdelingen, nu deze de persoon van de vreemdeling aanbelangen.
> De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet sluiten uiteraard niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.
> Uit de motivering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dd. 13.12.2010 blijkt dat een onderscheid wordt gemaakt tussen vreemdelingen die vóór 15 december 2009 een regularisatieaanvraag hebben ingediend en deze die dit na deze datum hebben gedaan.
> Men baseerde zich op de door de Raad van State vernietigde instructie van 19.07.2009.
> Zulks blijkt uit de motivatie in de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dd. 13.12.2010:
> 'Hij voldoet niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 26.08.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie van 19.07.2009.'
> 1.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwisting kan evenwel niet worden gevolgd wanneer zij stelt dat verzoeker een verkeerde lezing zou hebben gedaan van hoger vermelde passage.
> Het wordt door (de gemachtigde van) de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid immers steeds voorhouden (en zelfs expliciet vermeld in diens nota met opmerkingen dd. 28.01.2011 p.4) dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op grond van zijn appreciatiebevoegdheid de criteria

voor regularisatie omschreven in de instructie van 19.07.2009 blijft toepassen, zelfs nu de instructie vernietigd werd door de Raad van State.

Door zich op de in deze instructie opgelegde termijn (15.09.2009 t.e.m. 15.12.2009) te baseren om te bepalen of een aanvraag ontvankelijk is, miskent verwerende partij evenwel het vernietigingsarrest dd. 09.12.2009 van de Raad van State. Zulks werd ook terecht reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting geoordeeld: RvV 16 december 2010, nr. 53.240, te vinden op
http://kruispuntmi.be/uploadedFiles/Vreemdelingenrecht/Rechtsspraak/Rechtsspraak/RvV%2053.240.pdf.

De Raad houdt echter in het bestreden arrest voor dat één zwaluw (m.n. een andersluidend arrest van de Raad) de lente niet maakt...

Nochtans werd ook in het arrest van 16.12.2010 terecht opgemerkt dat de Staatssecretaris zijn ruime discretionaire bevoegdheid bij de ontvankelijkheidsfase niet kan inroepen, aangezien een dergelijke bevoegdheid betrekking heeft op de beoordeling van de buitengewone omstandigheden en niet op de toevoeging van ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijn voor indiening (en louter op grond daarvan ontvankelijk verklaren) van een verzoek tot regularisatie, hetgeen uiteraard toekomt aan de wetgever.

De Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan haar ruime appreciatiebevoegdheid dan ook niet misbruiken om voorwaarden (betreffende termijnen) aan de wet toe te voegen.

Enkel bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag zijn er geen wettelijke criteria voorzien en kan hij de criteria welke vooropgesteld waren in de instructie hernemen als ware het nieuwe criteria voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag (RvV 16 december 2010, nr. 53.240, te vinden op http://kruispuntmi.be/uploadedFiles/Vreemdelingenrecht/Rechtsspraak/Rechtsspraak/RvV%2053.240.pdf).

In casu had de beslissing betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet op de gegrondheid.

1.3 De Raad voor Vreemdelingenbetwisting kan dan ook niet worden gevolgd wanneer zij in haar arrest stelt dat er geen sprake is van een schending van voormelde beginselen en bepalingen wanneer de Staatssecretaris een onderscheid maakt door aanvragen louter op grond van de termijn in de vernietigde instructie ontvankelijk te verklaren en anderen niet.

In het arrest blijkt geenszins dat dit onderscheid op enige wijze redelijk verantwoord zou zijn, zodat er duidelijk sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel, alsook van het redelijkheidsbeginsel.

Tevens gaat het arrest voorbij aan het feit dat de beslissing tot onontvankelijkheid geenzins zorgvuldig is benaderd door de Staatssecretaris aangezien deze laatste voorwaarden betreffende de termijnen (op grond waarvan een regularisatieverzoek al dan niet ontvankelijk kan worden verklaard) toevoegt die niet in de wet vermeld staan.

Het arrest gaat er van uit dat de Staatssecretaris dergelijke voorwaarden 'blijkbaar' kan toevoegen ('Verwerende partij hanteert derhalve blijkens de bestreden beslissing blijkbaar 'ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen'... ') om te kunnen genieten van de instructie van 19 juli 2009, zonder ook uiteen te zetten op grond waarvan de Staatssecretaris zulks kan/mag doen en of hij zulks op een zorgvuldige wijze en met de nodige redelijkheid heeft gedaan.

Dat het middel derhalve ernstig is.”.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker het volgende toe:

> "(…)
> De Raad voor Vreemdelingenbetwisting kan dan ook niet worden gevolgd wanneer zij in haar arrest stelt dat er geen sprake is van een schending van voormelde beginselen en bepalingen wanneer de Staatssecretaris een onderscheid maakt door aanvragen louter op grond van de termijn in de vernietigde instructie ontvankelijk te verklaren en anderen niet.
> In het arrest blijkt geenszins dat dit onderscheid op enige wijze redelijk verantwoord zou zijn, zodat er duidelijk sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel, alsook van het redelijkheidsbeginsel.
> Immers, op vandaag (zulks zal door verwerende partij ter zitting niet kunnen worden ontkend) bepaald verwerende partij een aanvraag inzake 9bis Vreemdelingenwet op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie ontvankelijk wanneer deze binnen de periode 15 september 2009 tot en met 15 december 2009 is ingediend en vervolgens gaat men over tot de beoordeling ten gronde van de punten 2.8A en 2.8B van de instructie. Terwijl de aanvraag van verzoeker die zich evenzeer op deze punten baseerde, doch na deze periode werd ingediend, louter omwille van dit laatste hierop geen beroep mag doen en de aanvraag derhalve wordt afgewezen als onontvankelijk.
> Het is duidelijk dat dit onderscheid geenszins objectief en redelijk wordt verantwoord.
> Ook in de repliekmemorie wordt geen verantwoording gegeven op welke grond de Staatssecretaris een dergelijk onderscheiden behandeling mag doen. Enkel in de nota met opmerkingen dd. 28.01.2011 p.4-5 wordt dienaangaande verwezen naar de grote appreciatiebevoegdheid van verwerende partij om de criteria in voormelde instructie te blijven toepassen, ondanks de vernietiging door de Raad van State. Zulks vormt uiteraard geen redelijke verantwoording.
> Tevens gaat het arrest voorbij aan het feit dat de beslissing tot onontvankelijkheid geenzins zorgvuldig is benaderd door de Staatssecretaris aangezien deze laatste voorwaarden betreffende de termijnen (op grond waarvan een regularisatieverzoek al dan niet ontvankelijk kan worden verklaard) toevoegt die niet in de wet vermeld staan.
> Het arrest gaat er van uit dat de Staatssecretaris dergelijke voorwaarden 'blijkbaar' kan toevoegen ('Verwerende partij hanteert derhalve blijkens de bestreden beslissing blijkbaar 'ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen'... ') om te kunnen genieten van de instructie van 19 juli 2009, zonder ook uiteen te zetten op grond waarvan de Staatssecretaris zulks kan/mag doen en of hij zulks op een zorgvuldige wijze en met de nodige redelijkheid heeft gedaan.
> Dat het middel derhalve ernstig is.".

Beoordeling

6. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel zijn als algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

In essentie houdt de verzoeker voor dat met het bestreden arrest zou zijn toegelaten dat in de aanvankelijk bestreden beslissing gebruik zou zijn gemaakt van de criteria van de met 's Raads arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde instructie van 19 juli 2009 om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk te verklaren.

Met de aanvankelijk bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf echter niet-ontvankelijk verklaard omdat "de aangehaalde elementen (…) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland". Dienaangaande wordt in concreto overwogen dat "(h)et feit dat betrokkene sinds 25.08.2004 in België verblijft, een voorbeeldige integratie zou kennen, een zekere kennis van het Nederlands zou hebben, een tomeloze inzet zou hebben in het verenigingsleven, vrijwilligerswerk zou verrichten, een arbeidscontract bij de firma Altrad Balliauw dd. 02.12.2009 en twee getuigenverklaringen voorlegt, (…) niet (verantwoordt) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend" en dat "(d)e elementen met betrekking tot de integratie (…) het voorwerp (…) van een eventueel onderzoek conform art. 9.2. van de wet van 15.12.1980 (kunnen uitmaken)". Anders dan de verzoeker voorhoudt, is zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk verklaard omdat geen "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn aangetoond.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat in de aanvankelijk bestreden beslissing, in wezen ten overvloede, ook wordt vastgesteld dat de verzoeker niet aan de criteria 2.8A en 2.8B van de (vernietigde) instructie van 19 juli 2009 voldoet. Deze beschouwingen kunnen inderdaad als een antwoord worden beschouwd op hetgeen de verzoeker zelf uitdrukkelijk in zijn aanvraag heeft aangevoerd. Zij laten de hierboven aangehaalde vaststelling dat de verzoeker geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd en dat zijn aanvraag daarom niet-ontvankelijk is, echter onverlet.

Gelet op die motieven in de aanvankelijk bestreden beslissing, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht overwogen dat de aanvankelijk bestreden beslissing erop wijst dat de verwerende partij te dezen de verzoeker niet heeft ontslaan van de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde om aan te tonen dat in zijn

geval buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, dat het precies deze wettelijke voorwaarde is waaraan de Raad van State in zijn arrest van 9 december 2009 heeft herinnerd en dat dus niet valt in te zien op welke wijze de aanvankelijk bestreden beslissing dit laatste arrest miskent of op welke wijze de verwerende partij ontvankelijkheidsvoorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben toegevoegd.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel, die de verzoeker meent te vinden in het feit dat met het bestreden arrest de toepassing van termijnen uit de vernietigde instructie op sommige aanvragen wel en op andere niet wordt toegelaten, is derhalve niet aan de orde.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht mei tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **André Beirlaen**